

get ikke vil være uretfærdigt imod, nemlig Middelfstanden. Middelfstanden i Kjøbenhavn er uretfærdig behandlet ved den nuværende Indkomstskat, paa den ene Side fordi den væsentlig lever af sit Arbejde, og Arbejdet er sat flere Gange for højt i Sammenligning med Formuen, men ogsaa paa den anden Side, fordi Skalaen hører op, naar man kommer til Middelfstandens Indtægt. Nu er der foreslaaet, at der skal standses ved 2,000 Rd., og at Afdraget allerede skal ned sættes betydeligt fra 1,600 Rd., og det Samme skal ogsaa gjælde baade for Landet og i Byerne; men baade i Kjøbenhavn, paa Landet og i Byerne er der stor Forskjel mellem de Folk, der have 2,000 Rd., og dem, der have 4,000 Rd.; der er ingen som helst Grund til, at Fritagelsen skal standse paa dette Punkt. Ogsaa i en anden Retning er det nævnte Princip praktisk, thi en af de praktiske Erfaringer, man har gjort ved disse Skatter, er, at man aldrig skal standse ved et saadant bestemt Punkt; Folk skulle skjønne og saa skjønne de under. Noget af Erfaringen i England, hvor man har haft den bedste Leilighed til at prøve den Slags Ting, er netop, at man ikke skal se at faae en saadan skarp Grændse, men derimod gjøre Overgangen umærkelig, saaledes som det vilde blive Tilfældet, naar Sagen ordnedes paa den Maade, som det ærede Medlem for Odense anbefalede; thi saa indtræder der ikke den Fristelse, som en skarp Grændse vil medføre. Altsaa, hvad enten man ser paa Sagens Natur eller tager praktiske Hensyn, kan jeg ikke Andet end anbefale det Forslag, der blev fremstillet af det ærede Medlem for Odense. — Det er ganske vist mærkeligt at se, hvorledes den ærede Minister er gaaet frem. Han indrømmer Formue- og Leilighedsprincippet en hel Del, men naar man ser nøiere til, saa gjør han den Indvending, at det er saa vanskeligt at gjenneføre paa Grund af dette Skjøn. Men hvad gjør saa den ærede Minister? Der, hvor Skjønnet er, det er ikke ved Formuen, der træder det mindre frem, kun som ved Indkomsten, men det er ved Leiligheden. Men den ærede Minister gjør netop Indrømmelser, hvor det kan være vanskeligt at gjøre det, nemlig ved Leiligheden, men ikke den mindste Indrømmelse til Formuen. Hele denne Lov er jo væsentlig kun af den Virkning, at den indfører de Kjøbenhavnske Regler rundt omkring til Stade for de Regler, der ellers have udviklet sig rundt omkring i Landet. Men selve Leilighedsmomentet, som jeg paaskjønner, vilde ganske vist, som jeg tror er antydet af tidligere Talere, have ført videre. Lyve til

Tredive Rigsdaler for Enhver, der skal underholdes, er for lidt; det er for lidt for Børn, og dernæst, hvad der især er af Betydning for de lavere Stillede i Samfundet, det er for lidt for Husstruen. Det er ikke rigtigt som hendes Del i Indkomsten at betegne en saa overordentlig lille Sum. Der vil det vistnok være rigtigt at gaa højere op, man vil maaste ved at sætte noget Mere som Husstruens Andel og lidt Mere for Børnene komme til mere passende Fordrag. — Dernæst sagde det ærede Medlem for Kjøbenhavn, at een Ting var der dog ved denne Lov, at vi her havde faaet en mellemkommunal Beskatning. Vi have faaet enkelte Dele af det, vi satte Pris paa, vi have f. Ex. faaet Statsejendommene og Skovene med og visse andre Ting, men jeg kan ikke Andet end finde, at i det Hele have vi faaet overordentlig lidt, eller rettere sagt, det, vi faae, er et saadant Tilbagekridt, at det aldrig kunde falde mig ind at give Loven min Stemme, naar den skulde komme ud i en Form, der tilnærmelsesvis lignede den, der her foreligger. Thi for hvilken Pris er det, at Landets Kommuner faae den mellemkommunale Beskatning? Det er, som fremhævet af andre Talere, mod helt at opgive deres gamle nedarvede, mange Steder ypperlig udviklede, i og for sig retfærdige Beskatning til Fordel for den Kjøbenhavnske. Det er Vilkaaret. De store, uoverstigelige Vanskeligheder, der ere ved at sammenarbejde to saa uensartede Beskatninger som den, vi for Dieblittet have, Formue- og Leilighedsbeskatningen og den Kjøbenhavnske Beskatning, er man kommen ud over paa den simpleste Maade ved helt at at slaa Formue- og Leiligheds skatten ihjel til Fordel for Indkomstskatten. Vi have hørt mange ærede Medlemmer udtale sig herimod, men vi behøvede ikke at høre saamange Fordrag for at vide, at det fra Folkets Repræsentanter vilde møde den allerstærkeste Indsigelse. Selv Byerne vil det gaa for nær. Det er beklageligt, at Byerne ere komne saameget bort fra Formue- og Leiligheds skatten ved Kjøbstadkommunallovens og ved Indenrigsministeriets samlede Bestræbelser, men det er dog ganske vist en Tilfredsstillelse ved Siden deraf at se en Del, jeg kunde nævne en hel Række af Kjøbstæder, som have bearet Formue- og Leilighedsbeskatningen, mange Leiligheds momenter og i flere ogsaa Formuemomentet trods alt, hvad der er gjort fra Indenrigsministeriets Side. Men om det end ikke er Tilfældet overalt i Byerne, og maaste knap i de fleste af dem, er jeg dog overbevist om, at det er Tilfældet paa de